

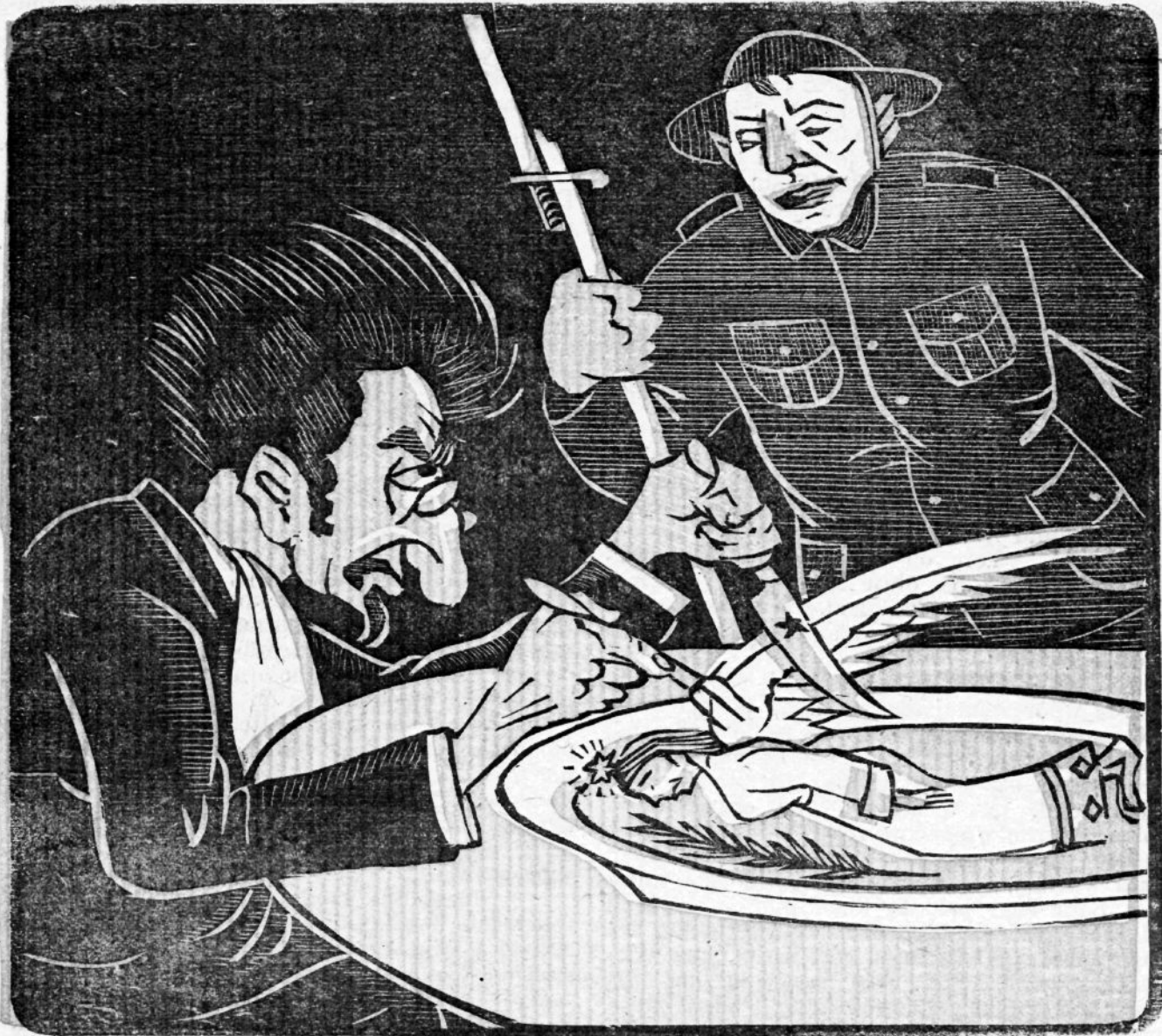
Meie Mats

Toimetetus ja talitus asub Harju tän. 46/15.

Mr. 48. (230)

Laupäeval, 17. jaanuaril 1920.

Mr. 48. (230)

EESTI
RÄHVUS-
RAAMATUKOGU

Eesti sõdur: Kuulge, „seltsimees“ Trotski, lõpetage ükskord oma lõunasöök, muldu lüsan ma pipart veel juurde!

Indialase kingitus.

F. Oberg.

(Järg 1.)

Äkki seisis teatud juhtumine weinirestoranis jälle minu silma ees. Just wiis minutit enne kella ühte oli see olnud, kui punane waim üle walge laudlina woolas ja mulle surma ning werd meelde tuletas. Wiis minutit enne kella ühte oli wõõras, kel selle noore ohwitseriga nii suur sarnadus, oma klaasi katki löönud, ja kolm korda kakskümmendneli tundi hiljem. —

Wärin käis mu kehast läbi!

Siis aga tõusin ma üles ja läksin lugesesisaalist wälja päikese kätte: Ma ei tahtnud kõige selle peale enam mõelda. Niisugused juhused sünniwad, ja ainult narrid murrawad nende üle pead. Ma läksin puiestikust läbi, silmitsesin toredat, purtskawat wett, lillede sära, muru herrandlikkust, maitsesin sambarütmust kuursaali ukse ees—lühidalt: ma tegin kõik, mis inimene teeb, kui ta teiste asjade peale tahab mõelda, kuid sain kogemuse, et just see'p see meetod ongi, mõtetele, mille eest põgenetakse, wintskust anda.

Et ma Wiesbadenist warsti seejärele lahkusin, ununes see episood uute muljete all wiimaks ometi täiesti.

Mannermaal mitu nädalat ringi reisisides jõudsin ma wiimaks Inglismaale. Schotimaa on minu kodumaa, aga enne kui ma sinna reisisin, hoidsid mind mitmesugused kohustused Londonis kinni. Tore oli wanu sõpru ja polgu-seltsimehi näha, ja õhtu õhtu järele oli mul kokkuräägitud külaskäikusid, nii et mu Londonis wiibimise esimesed nädalad nagu lennul mööda läksid.

Ühel õhtul olin ma mõned sõbrad oma juurde wõõrastemajasse palunud, ja aja enne söömaaga, mis kella kaheksa peale määratud, saatsime meie wõõrastemaja suures saalis mööda. See aeg oli saalis just kõige huwitawam. Reisijad tulid, teised läksid; üks osa wõõraid sõitis ooperile wõi kontserdile wõi mujale, ja suurem osa — nagu seegi kord — jäi saali juttu westma. Meie olime wäga lõbusas tujus.

Suur saal pakkus ilusa pildi — kõik oli laiaruumiline, ja inimesed kadusid sinna ära nagu katedraali. Paremalt kätt kadus saal wõõrastemaja talweaeda. Seal rippus lahtine, hämmardatud walguse palmide ja lehttaimede lopsaka haljuse kohal. Meie ees seisis, mõni aste madalamal, wõõrastemaja heledasti walgustatud eeskoda. Kõrwalisel tribüünel, talweaia ligidal, mängis orkester eeskujulikult tagasihoidwal ja siiski tungiwalt wiisil midagi sentimentaalset.

Nüüd awanes all eeskojas jälle üks paljude tõstetoolide ustest, mis peaaegu alati liikumas olid, ja sealt astus wälja wäga walitult riides

daam. Tore, kerge elfenbeini karwa õhtumantel woogas daami õladelt alla kuni kirsipunase waibani. Mantli pehmed woldid ja raske brongsi-karwa äär lasksid aimata imesirget ja ühtlaselt kaswanud keha. Daami pea oli katmata, aga et ta meile selja pööras, wõisime näha ainult toredaid muste juukseid ja kitsast turja.

Kui daam pisut keeras, nii et profiil meile nähtawaks sai, pigistas lord Chestford, kes mu kõrwal istus, minu käewart.

„Tema ta on!“ sosistas ta.

„Kes „tema“?“ küsisin mina kerge pilkega tasakesi.

Lord Chestford waatas mulle otsa, nagu kahtleks ta minu selge mõistuse juures.

„Jaa, hea sõber! Airncraig — kas teie seda siis ei tea?! Teie elate Kathleen Mavourneeniga ühe katuse all ja ei tunne teda?“

„Kathleen Mavourneen?“ kordasin ma täitsa arusaamatuna, kuna mulle meele tuli, et see kõlaw neiu nimi ühe wana Schoti armastuslaulu lõpukordreas ette tuleb. Mis oli melan-koolisel laulul ja sel toredal daamil üksteisega tegemist?

Lord Chestford jatkas:

„Teie ei tunne ju seda nimegi!“ ütles ta niisugusel toonil, mille taga hulk õhkamisemärke seisab. „Ja ometi ei räägi terwe London ju nädalate kaupa enam muust kui Kathleen Mavourneenist — suure tsirkuse imetaolikust uuest kuldnokast! Ta teeb sadulata hobuse seljas kõige hullemaid ja kõige toredamaid tempusid!“

Mina ei suutnud tasast naeratust tagasi hoida.

„Nii siis kunstratsutaja, ja mina uskusin, et vähemalt mõni hertsoginna!“ pilkasin ma, kuna mu südamesse tahtmatuna midagi tuli, mis nagu waikne wiha wälja nägi selle üle, et ühe wana rahwalaulu õrn ja kena nimi siin ühe artisti warjunimeks oli tehtud.

„Teie ei tarwitse mitte nii wähese lugu-pidamisega rääkida,“ tähendas lord Chestford üle olles. „Kathleen Mavourneeni wäikeste jalgade ees põlwitawad kõige kõrgemad aristokraadid. Iga päew wõiks ta Walesis, Schotimaal wõi Iirimmaal hertsoginnaks saada, kui ta seda soowiks.“

„Niisugused kuulujutud on niisugustele daamidele harilikult kõige mõjuwamaks reklaamiks,“ ütlesin ma liigutamata, jäin aga siis wait, sest et isik, kellest rääkisime, parajasti saali trepist üles tuli ja meist mööda sammus.

Meie lühikese kõne ajal oli naiskunstnik ühe wanema, wäga suurtsugu wälimusega daami seltsis eeskojas seisnud, arwatawasti autot oodates. Siis olid nad ühe teenri oma juurde kutsunud ja sellele mingisuguse käsu annud, ja kuna see teenistuswalmina telefonikongi kadus, tulid daamid saali.

Selle noore daami iludus oli imetaolik. Teda trepiastmeid üles tulemas ja siis istet wõt-

mas näha, oli waade, millest troonile minew kuningannagi oleks wõinud õppust wõtta. Käskiwi ilme selle ennem õrna kui imponeeriwa nähtuse juures laenas ta iludusele midagi, mis kõige vähemale lugupidamatuse'e, ja isegi kõige tasasemale aupakkumata mõttele piirid pani.

Talweaias algas orkester parajasti barkarolet Hoffmanni jutustustest. See lõpmata kena waltser, mille nõiduwusest keegi naljalt ei pääse, heljus tasa läbi suure ruumi. Walitses mõni silmapilk unistaw-waikne, anduw elewus. Igal pool oli lugupeetud iluduse ilmumist tähele pandud, ja igal pool oli, nagu meiegi juures, jutt katkenud.

Kui ma ringi waatasin, torkas mulle silma, et suures saalis Kathleen Mavourneen ja ta saatja juhulikult ainsad daamid olid, ja et wiimane muste riideid kandis, siis paistis kunstnik kui ainus heledate riiete kandja eriti wälja. Ta istus täiuseni arenenud, pisut lignematus poosis, ilus pea püsti ja ilus nägu täies walguses. Haljus suurte palmide poolt, mis saalis seisid, sügaw wiolett waiba ja eesriiete poolt, mööblite pruun wärw — kõik wärwid, kõik asjad näisid tumedad ja waikiwad, et Kathleen Mavourneen olles ainus hele sedaanam silma paistaks. Waltser laulis tasakesi edasi ja paistis olewat nagu inimese mõte, mis muusikaks saanud — terve olukord oli niisugune, nagu oleks ta sõnatumaks auawaduseks olnud iludusele.

Üsna kogemata olin ma ümber pöörnud ja mõttetult talweaja poole waatanud, ja seal märkasin ma, et Kathleen Mavourneen ometi mitte ainus hele kuju saalis ei olnud. Sest seal talweaia ukse juures, taimedest warjatud ja hämardatud walgusest ümbritsetud, seisis weel üks daam. Ta kandis teatrimantlit, mis just samasugune oli kui artistilgi, elfenbeini karwa ja brongsikarwa weertega; ka tema pead katsiwad mustad juuksed ja tal oli samasugune kitsas turi. Nägu oli ära pööratud, mina ei suutnud seda näha.

„Ta lahkub — kui kahju!“ kuulsin ma lord Chestfordi sosistawat, ja pilku tagasi pöördes nägin ma, kudas Kathleen Mavourneen astmeid mööda alla astus ja läbi eeskoja wälisukse poole sammus. Warsti selle järele kajas wäljast nõrk autowile ja lõikas barkarole wiimase kurwameelse niidi katki.

Nüüd lähenes meile kelner teatega, et õhtusöök walmis, ja üles tõustes waatasin ma weel kord talweaia poole.

Daam, kes seal seisnud, oli kadunud.

Teadagi keerles meie jutt laua juures peasjalikult Kathleen Mavourneeni ümber. Kõik legendad, mis õieti wõi mitte õieti niisuguste kunstnikkude ümber koonduwad, teatati mulle, ja lõpuks ühinesime otsuses, homme üheskoos tsirkusesse minna.

Kui me siis hiljem üles tõusime, et õhtut kohwi juures ja häid sigarid suitsetades lõpetada, waatasin ma saali astudes jällegi juhulikult talweaia poole, ja mitte ilma imestuseta märkasin ma seal just nagu waremaltki heledas mantlis daami. Nagu juba eespool tähendatud, oli see daam imestamisewäärtsarnane Kathleen Mavourneenile. Nüüd tõstis ta pea üles, ja imeelik imestus tabas mind — see oli Kathleen Mavourneen ise, kes seal seisis. Ta kuju ilmutas pool kuuldawat, pool unistawat seisakut, ta nägu oli nagu kunstnikugi nägu kahwatanud, ja ta silmades oli tõsine, mõtlew, unistaw pilk.

Seal sundis mind söögisaalidest wäljakostew katkiminewate klaaside kõlin pead pöörama, ja kui ma jälle talweaia poole tagasi waatasin, oli Kathleen Mavourneen kadunud.

„Kathleen Mavourneen läks praegu talweaia läbi,“ ütlesin ma, kui wanadele kohtadele istet wõtsime.

Lord Chestford naeris.

„See pole hästi wõimalik,“ ütles ta asjatundja teadwusega ja waatas kella. „Ta astub praegu ette, sest kell üksteistkümmend tuleb tema nummer. Tema on peaaegu wiimane eeskawas, sest et pärast tema etteastet enamjagu inimesi tsirkusest harilikult lahkub; ka ei tule parem seltskond harilikult enne tema etteastet tsirkusesse. Ei minda ju suurde tsirkusesse, mindakse ainult sellepärast, et Kathleen Mavourneeni näha!“

Mina olin seda wõõrastusega kuulnud, ja nüüd wastasin ma rahulikult ja kindlasti:

„See võib õige olla, aga täna on Kathleen Mavourneen kas warem wõi mitte sugugi ülesastunud. Nagu ma teile ütlen, olen ma teda ise näinud. Seal talweaia suus seisis ta.“

„Eks me näe!“ ümises lord Chestford kangekaelselt. „Harilikult tuleb Kathleen Mavourneen kohe pärast etteastumist wõõraste majasse tagasi, ja siis peab ta umbes poole tunni pärast siin olema.“

Oli umbes paarkümmend minutit mööda läinud, kui lord Chestford, kes koja wälis-ust silmas pidanud, minu tähelepanu sinna juhtis — tõepoolest, sealt tuli Kathleen Mavourneen ja sammus kojast läbi tõstetoolini, mille ukse taha ta kadus.

Weel enne kui ma midagi olin ütle da saanud, oli meie juurde üks tutaw astunud, kel wõimalus oli olnud minu kutset alles nii hilja täita. Ta seletas, et tal kohuseks olnud üht daami tsirkusesse saata.

„Teie tulete praegu suurest tsirkusest?“ hüüdis lord Chestford elawalt. „Noh, siis wõite ju meie kohe seletust anda. Kas Kathleen Mavourneen astus täna ette?“

Tulija naeratas.

„Mistarwis oleksime meie siis küll tsirkusesse läinud?“

„Ja millal esines ta oma numbriga?“

Mele aja laps.

„Mis ta esimene sõna oli ka kui ta rääkima hakkas?“
„Esimene sõna oli: „mamma kurat lähme kinosse!“...“

„Nagu ikka kell 11. Minu saatja ja mina lahkusime kohe pärast tema etteastet tsirkusest, ja minu auto, mis mu siia tõi, sõitis Kathleen Mavourneeni taga. Praegu jõudsin ma tema seltsis siia.“

„Noh?!“

Lord Chestford hüüdis seda mulle võidurõõmsana.

Mina aga olin juba, ennast ruttu wabandades, wälja läinud. Mul oli, nagu jääks minu süda ja mõistus seisma. Sel silmapilgul ei oleks ma Kathleen Mavourneeni üle enam sõnagi kõneleda wõinud. Ma ei julenud mõelda. Mul oli, nagu wõiksin ma selle, mis mu teadwuses elama walgatanud, kõige tahtejõuga weel maha rõhuda ja seda weel mitte mõtteks saada lasta. Mina tundsin oma südame nagu kiwi olewat, mis mind mu rinnas, kehalist walu tehes, rebib.

Kui ma sõprade juurde jälle tagasi läksin, kõneldi weel ikka Kathleen Mavourneenist. Sõnatumalt kuulsin ma seda. Mister Stanley Hope, praegu kohale jõudnu, jutustas, et täna Kathleen Mavourneeni etteaste ajal keegi tuntud rahamees orkestrit palunud, just sel silmapilgul, mil Kathleen Mavourneen oma täku seljas maneeshist lahkunud, Schoti laulu „Kathleen Mavourneeni“ mängida; ja kui see sündinud, oli suur osa publikumist silmapilgu kaasatõmbawusel laulu südamlikku ja kurba kordsalmi

„Kathleen Mavourneen—Kathleen Mavourneen!“ kaasa laulnud. — Kuid wiimane, nii lõpetas mister Stanley Hope, ei olnud ennast selle waimustuse peale enam näidanudki.

„Kas suudate uskuda, Stanley,“ ütles lord Chestford, „et inimene enam kui kaks nädalat wõib Londonis olla, ilma et Kathleen Mavourneeni oleks näinud?“

Sellejuures silmitses ta mind heatahtlilise pilkega.

Aga ruttu kadus see naeratus ta näolt, ja kokkudes hüüdis ta:

„Aga mis Teil on, Airnsraig? Teie olete ju walge kui laudlina.“

„Ei ole midagi!“ ütlesin ma niisuguse häälega, mis mulle eneselegi wõõras oli. —

Kui ma järgmisel hommikul, hiigem kui harilikult, einelaual istusin, tuli mulle juba külaline.

Lord Chestford ulatas mulle kitsa, lühikese, wärwilise pabeririba.

„Siin Te istute ja lasete enesele head asjad unes tulla!“ algas ta istet wõttes ja Egiptuse paberossi põlema süüdates. „Mina olin juba tsirkuses, aga ma sain ülehommeks — neljapäewaks — ainult ühe looshe. Täna seks ja hommeks ei olnud enam ühtki platsi saada.“

Ja ta pani wärwilise sedeli minu ette lauale.

„Ülehommeks?“

Tahtmatalt olin ma tõrjuwa liigutuse teinud.

„Kas usute, et see ei lähe õhtusöögi pärast lord Ashars'i juures? Siis laske enesele ütelda, et seitsaadik, kui Kathleen Mavourneen Londonis wiibib, iga laudkond kell 10 õhtul lahkuw ja täiel arwul suurde Tsirkusesse läheb.“

Ta naeris.

Mina panin punase looshepileti sõnatult oma kirjataskusse. —

Ligematel päewadel oli minu seisukord nagu kuutõbise oma. Ma hoidsin, ilma et enesele oleksin selle üle aru annud, igast tsirkuse peale mõtlemisest tagasi. Minu peal lasus koormaw rõhk, ilma et ma oleksin julenud sellele mingisugust tähendust anda.

Kui neljapäew kätte jõudis, tabas mind mõte, mitte tsirkusesse minna. Aga kohe heitsin ma selle mõtte kõrwale, nii ruttu, nagu oleksin ma suutnud oma minemata jätmiseks põhjust nimetada. Ja seltskonnas lord Ashars'i juures oli mul, nagu ümbritseks mu pead raudne wõru, mis kõik mu mõtted halwas ja wõimatuks tegi midagi kõnelda.

(Järgneb.)

Sehwti rikkuja.

Marodööri: Ära pane veel seisma seda masinat, on wara alles — meie kast ei ole veel täis, läheb wee paar miljoni peale!

Mitmesugused määrused, mida Tallinna elanikud sel aastal peawad tähele panema.

Gaasi- ja elektriwabriku walitsuse määrused. Gaasiwabriku walitsus kohustab oma teenijaid: Hommikuti tööle tulles kogugu igamees öösel tuulest ja tormist maha murtud oksad uulitsalt üles. Kui kusagil plangus laud wõi teiwas lahti on ja peremeest näha ei ole, toodagu see kaasa. Kui pime sant tee ääres istub ja ta kargu kõrwale maha pannud, siis katsutagu see üle lüüa ja toodagu wabrikusse. Kes kodus lapsi peksab ja kui witsad juba tõntsiks on kulunud ja oma ülesannet hästi enam ei täida, siis toodagu need kaasa. Ärakulunud kulbid ja puulusikad toodagu tingimata gaasiwabrikusse. Kõik need asjad lähewad gaasi- ja elektriwabrikul linnawalgustamise ülesandel kibedasti tarwis, sest, kui neid ahju wiskad, siis kohe elektrisäde linnas sähwatab.

Kui maa paljaks läheb, siis tahab gaasi- ja elektriwabrik Nõmmel üleüldise käbide kogumise toime panna, millest suurewiisilist seltskonna osawõtmist loodetakse.

Sellekohased üleskutsed ilmuwad edaspidi ajalehtedes.

Linna toitluswalitsuse määrused. Linna toitluswalitsus annab teada, et elanikud omale edaspidiseks tublid kererihmad peawad muretsema, mida alati wõib koomale kiskuda. Rihna pingutamine on nälja vastu wõitlemiseks üks kõige parematest abinõudest, nagu see küllalt Tallinnas juba selgeks on tehtud. Kui kedagi tühi kõht hakkab piinama, sellele annab toitluswalitsus nõu kohwimajade akende taha joosta ja seal neid koogikuhjasid ja praetud anisid silmitseda. Selle juures hakkab suu tingimata wett jooksuma, nii et inimesel ikkagi midagi neelata on. Kui keegi nuriseb, et meil leib liig kesine, see mõtelgu puutõugu peale, kes puhast puud sööb. Katsugu ta siis ometi tõugu kõrgusele tõusta ja ennast edasi harjutada, sest ega see wäike tähtsuseta loomakene meist siis edenemise poolst wõi ees olla. Kui kellegil lapsed nälja pärast wirisewad, siis teadku, et see sugugi halb ei ole. Wirisemine ja kisendamine awaldab juba maastmadalast kopsude peale wäga head mõju.

Linna toitluswalitsus saab aga väga hästi aru, et väikesed lapsed peavad piima saama. Et aga lehmapiim ei küüni, siis tahab toitluswalitsus edaspidi ka 50 werstalises raionis ümber linna emade piima ära rekwireerida. Ta loodab, et ajalehed seltskonda selle sammu läbiwiimiseks ette walmistawad. Loota on, et see samm linnalapsed piimapuudusest täitsa wälja aitab.

Linna küttesakonna määrused. Linna küttesakond ei salga, et meil puudest puudus on, aga ta ei wõi ka oma meelepaha awaldamata jätta selle saamatuse üle, mis kodanikud sellel alal üles näitawad. Puid ei läheks koguni meile niisuurel hulgal waja, kui kodanikud ise kõik sooja saamise abinõud ära kasutaksid.

Näituseks annab kehalik liigutamine soojust. Miks ei wõeta wanaaegseid kuldseid kombeid tarwitusele ja miks ei anna mehed naistele kere, peale. See oleks kombluse õpetuse suhtes praegusel ajal väga soowitaw ja annaks ka see tegewus mõlemile poolele sooja.

Küttesakond käsib edaspidi elanikka magada — ninad tekkide all, et kuumad gaasid ilmaaegu kaduma ei läheks.

Juba ammugi on teada, et lumega õõrumine elawale kehale soojust annab. Miks seda ei tehta?

Kui midagi sooja keedetakse wõi lauale kantakse, siis hoidku kõik perekonna liikmed oma käed katla wõi kausi ümber. Nii wõiks hulga soojust kokku hoida. Käidagu sagedamine saunas, sest keha imeb enesesse sealt hulga soojust, mis kodus hulgaks ajaks ette lööb. Ka wõiksid wallale inimesed selle wana moodi üles wõtta, nagu see maal tarwitusel ongi, kus poisid tüdrukute juures magamas käiwad. Wanad kirjad tõendawad, et selle läbi muu seas ka soojust saada.

Igatahes, kui meie linna elanikud kõik olemas olewad soojuse saamise abinõud ära tarwitaksid, ei oleks neil tõepoolest niipalju soojuse ja puude puuduse üle kurta.

Wabariigi teedeminister paneb kodanikkudele ette edaspidi Nõmmele ja Lagedile sõitmiseks leiwakotti kaasa wõtta. Kes aga kaugemale sõidab, on soowitaw kui ta linnast pärmi ja leiwakünad kaasa wõtab, sest kes teab, kuskohal tuleb pikemat aega peatada. Tahetakse määrus wälja anda, et pikemale teele minejad wõiwad kolm puuda tangu, wiis puuda jahu, tünder kartulaid ja 13 naela soolatud silku ilma iseäralise luba nõutamata ühes wõtta. Siis ei ole wabariigi kodanikkudel raudteel näljasurma karta.

Siseminister tahta, nagu kuuleme, kõik asjad ühesuuruseks teha, nagu ta sellega juba ajalehtedega algust teha. Wiimati käinud ministriherra juures mitmed wabariigi kodanikud kaebamas, et paljudel pikemad ja raskemad naised olla. Olla lähemal ajal määrust oodata, et

kõikidel wabariigi kodanikkudel peawad ühe pikkused ja raskused naised olema ja ükski ei tohi teisest rohkem sigitada. See määrus täidaks kaebajate õiglased nõudmised. Taks.

Pärnu riimid.

I.

Ei salgagi, et algus raske
(Kui kannaks turjal koorma waske),
Kuid otsust kindlat see ei muuda:
„Ei enam waikida ma suuda!“
Ma kaua olnud Pärnust ära,
Näind sõjawiletsusi, kära,
Nüüd jälle jalg ta armsal Rüütli
Kui „Leedu“-juudil, „cha-rüütli“,
Kes puudert plikaga „riskeerib“ . . .
Nii Pärnu ennast presenteerib:
Tal selgas wärske lumekate,
Kuid elu õõgub wanu patte.
Siin uit'wad end'sed ohwitserid,
Need „Endla“ wintis kawalerid.
„Miks pole teie liinil ammü?!
Kord katsuge se a l enda rammu,
Ja asemele saawad uued,
Kel weres olnud püksid, kuued.“ —
Teeb kära Postipapa Karu:
„Kus jäänud publikumil aru?!
Kui Soodom walitseb meil pidul
Nii hästi toolidel kui rõdul!
Kõik ühinegem Kaitse-ordoks,
Et Tartu Wabbe jant ei korduks!
Meil pole suhkurt, pole riisi,
Kuid plikadele uut sürpriisi
On toonud Walitsuse käsi.
O, iialgi see Jaan ei wäsi!
Ta saatnud meile — kuule janti!
Kakssada Wene mardisanti. . .
Wist jõulukungiks meie naistel'.
Linn särab öösel kulla paistel,
On pagunitest pimest lambid.
Ma lõpetan, sest naerukrambid
Ei luba enam kirjutada . . .
Wast teinekord wõin lõpetada?

Höbelaisk.

Sõnad ja teod.

Amerika ei ole Wenemaa tükeldamisega nõus.

Wilson; „Pagana huwitaw raamat... Tea kes selle kirjutanud on?“

Wäike weste Pärnust.

Keegi palja pealaga looduseeadlane uuris ja puuris seni loodusesaladuste kallal, kuni ta kindlale otsusele jõudis, et soojus kõik asjad pikemaks venitab, kuna külm nad jälle kokku kisub. . .

Ja nüüd elab kogu maailm selle seaduse järele.

Ka väikse Pärnu on külm päris kokku kiskunud.

Suwel soojaga wenis ta kisades ja lärmates „paadepargist“ „Papiniiduni“, tegi väljasõite, näitemänge rohelises looduses ja kõlistas uhkelt kannukseid, nüüd on ta enese kerasse kiskunud ja kõhib külmes tühjes tänawais.

Kadunud on Pärnut iseloomustaw noor wallatu plikakeste naer ja paksude raswakõhtude rahulik, iseteadew „patseerimine“.

Tänawad on tühjad, ainult Igawus, Haigus ja Nohu kolawad mööda trotuaare ja näpistawad ajawiiteks woorimees Arkadii härmatanud wurruharjast.

Kõik on waikne igaw ja kärata, nagu kõrtsis, kui puskar otsas ja protokollid tehtud. Wähemalt välispidiselt on see nii.

Sees -- tubades, saalides, kammerdes ja urgastes keeb aga elu ja weel kord elu. Seal mängiwad maa ja meremehed, kullid ja kajakad „kahtekümnend ühte“, kaotawad oma wiimase rahakaltsu ära ja on sunnitud wanadele lesknais-

Kole kaotus

„Mis hirmus raselemine see seal on? Kas juudid ootavad Messiasit või?“
 „Oh ei! . . . Ühel juudi miljonäril kadus sinna kümme penni ära ja nüüd otsib ta kõige oma perekonnaga ja tuttavatega seda raha!“

tele endid häbemata odavalt müüma, seal pruulivad Adeeled ja Minnad Rääma poistega võidu puskari, nii et torud punased ja seal walmistawad noored õppurid veel nooremate naisõppuritega südilt küpsuseeksamite wastu „ses suhtes“.

Plikad on ka kõik warju pugenud, sest uulitsail kolamine on hädaohtlik ja nad ei jõua nii palju appi karjuda, kui taewast lapsi kukub.

Lapsi kukutawad küll peaasjalikult elukutselised ja ilma elukutseta näitlejad, kuid laps on laps ja ega ta sindrinahk nii ruttu ei kaswa nagu wana Teetsowi tubakas.

Kord hakkasid neidude ja daamide rahwuwahelised südamed kiiremini tuksuma, sest kuulda oli, et Põhja Läänud armee kuldpagunitega kalifé kandjaid pidi terve peigmeeste polk Pärnu tulema ja siis oleks armastus wana tsaari passi järele jälle lahti läinud, kuid seni on alles kõik waikne. Paljud plikad nõudsid peigmeestelt agaralt sissetuleku maksu wälja, ostsid omale puudert ja lõhnaõli ja lasksid endid igast küljest üles wõtta ja käidawamatel kohtadel klaasi alla panna kindlad olles, et ükski mehepoeg neid nähes külmawereliseks ei saa jääda—kuid see

happacho! Ainult külmataat kaswatab neile jääpurikaid nina alla ja tõmbab klaasi rista täis, just nagu öelda tahtes: „et wean õige ristipeale teie lootustele!“

Ja plikad ohkawad südamest, käiwad „Endlas“ ja tantsiwad suures südamewalus „oma linna poistega“, kuni ajad paranewad. Kuid oma „larhwipassa“ nad siiski waatekastidest ära ei wõta, sest — mine tea, kudas asjad minna wõiwad!.. Ja — niisugune on elu praegu Pärnus. Igawas, igawas esimene sort.

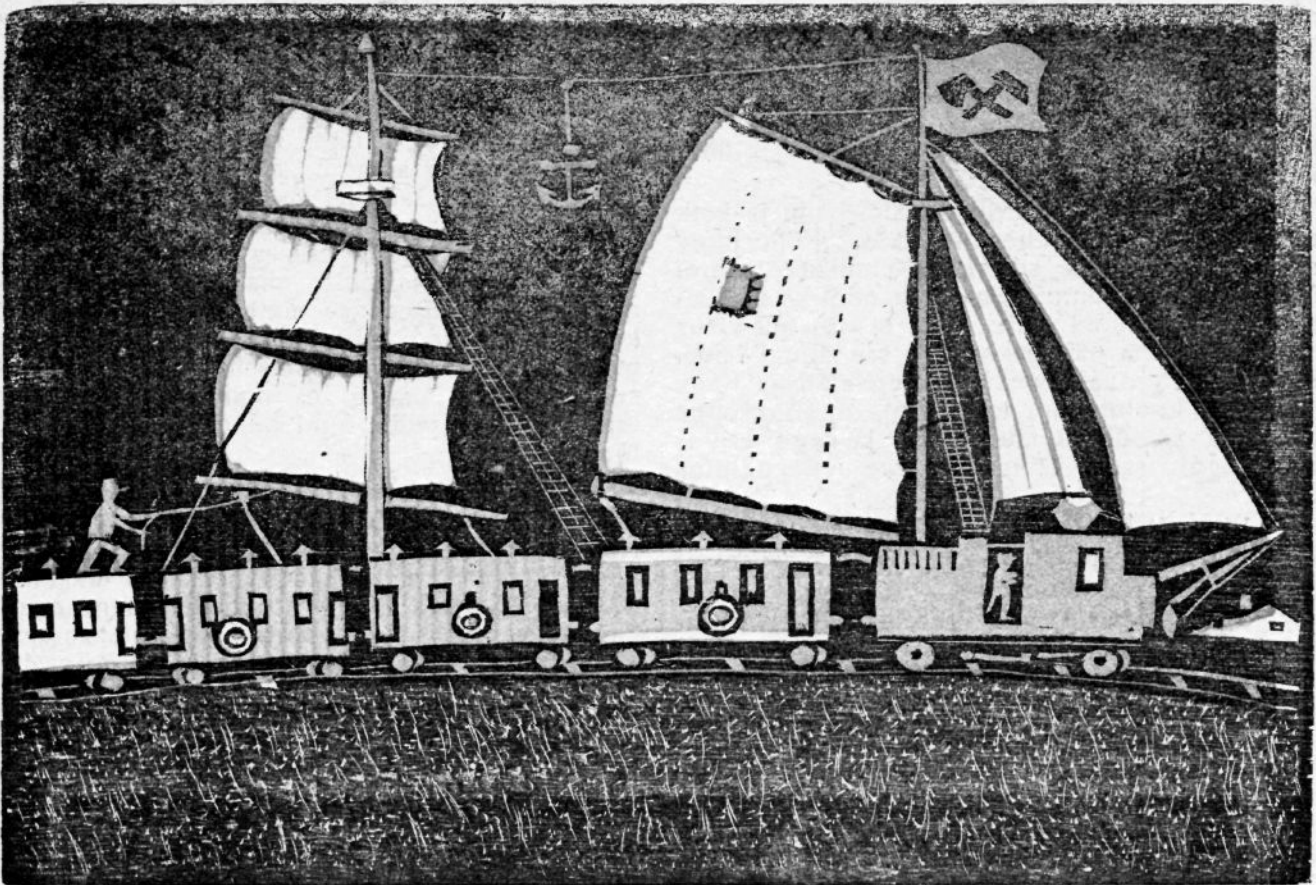
Kuid siiski mitte kõigile. Kes liugu laska mõistawad, neil on elu kaunis libe. Ja liulaskjaid on siin küllalt.

Muidu ei oleks ju wana jumalakartliku ja heasüdamlise helde Hasselblati selja taha suurepäraline „litsupaan“ ehitatud. Niisugune „litsupaan“ on muidugi wäga kena ja armas asi ja wäga soowitaw oleks, et linn oma waestele ka samasuguse ehitaks, sest linna waesed on kõik kanged spordiennad.

Ka wõiks linnaköök ärakaotada, sest see süpisöömise sport seal on juba wanaks läinud, „litsupaan“ oleks aga hoopis teine asi. Ka toidaks see ehk rohkem kui see „supsik“. Gori.

Susla lähemal ajal.

Seal kitsaropalisel, kus puunälg mässamas — üks imelaew see tõttab täis purjes Wiljandis'!

Walus tõde.

Haigekandjad tõiwad haawatud sõduri waguni ette. Kandraamilt kostis läbilõikaw kisa ja hoigamine. Purustatud jalg tegi walu.

Nõutult seisiwad kandjad ja harutasiwad, kuidas wõimaldada kitsast uksest sissepääsemist.

Wähem kui kandraami liigutus tõi kuuldawale sõduri suust lõhestawad hüüded, hoiged . . . Ta keha lõdises talwise külma käes. Walu pärast wiltu kistud nagu oli surnu kahwatu.

Seal tuli keegi jookstes ja hüüdis kandjate poole:

— „Kuulge, tooge tagasi see haige . . . o . . . olete numbri ära wahetanud . . . teda ei wiida lõikusele . . .“

Pealtwaataja rahwa seas kuuldusid sajatused.

Haige wiidi waksali ruumidesse. Hoigamine tihenes, muutus peaaegu wahetpidamatuks. Saadeti arstilt nõu küsima, mis teha.

Umbes tunni aja pärast jõudis käskjalg tagasi teatades, et arst olla kusagil perekonnaõhtul ja ei saa mitte tulla. Tehti uus korraldus ja saadeti welskeri järele . . . . .

Tasa liikusiwad haige sinised huuled. Nagu muutus mullakarwaliseks — silmad wajusiwad pikkamisi kinni . . .

Liikumata lamas raamil sõdur . . .

Ta suri . . .

Welsker jõudis kohale, katsus käega surnu otsaesist ja ütles:

— „Palawiku pole, kütke teplushka soojaks ja saatke Wiljandi lõikusele . . .“

Aleks Tammo.

Pilk erakondade elusse eelolewal aastal.

Kui wanal aastal Asutawale Kogule lõpp tehti, siis otsustasid erakondade esitajad enne laialiminemist kaardimoori juure minna. Niihästi mehed kui naised olid selles asjas ühes nõus, et tulewikku teada saada.

Tallinnas on kaardimoorisid palju ja kõik oskawad tulewikku ette kuulutada. Kelle juure minna. Üks proua soowitas Kelmi küla kaardi Mari, sest selle juures olewat ta mitu korda käinud. See ütelnud talle ette, et ta tulewikus hästi pikkanina näitama saab ja see läinud täide. Üks teine proua soowitas jälle Kalamaja Kaie, sest see kuulutanud talle ette, et Kingseppa keegi ta woodi alt üles ei leia ja nagu Asutawal Kogul teada, läinud ka see ettekuulutus täide.

Wiimaks saatiski kõrge kogu oma esitajad Kalamaja Kaie juure, kes nad igapidi wiisakalt ja aukohaselt wastu wõttis.

Kõige pealt pandi kaardid wälja „Maaliidule“ ja need näitasid järgmist:

Uuel aastal tõusewad samogonka hinnad ja nagu sellest arusaadaw, ka wiljahinnad, se t sellest ju samogonkat tehaksegi. Kogu Eesti rahwas astub „Maaliidu“ liikmeks, et ühiselt selle sotsialistiliste wiguritega walitsuse wastu endid mobiliseerida. „Maaliit“ teeb omale uuel aastal lipu, mille keskpaigas kümnepuudase mehe kuju maalitud, kes jala raskelt lahja kolmepuudase mehe kõhu peale surub. Sellel kujul on suur sümboliline tähendus ja see tõstab ülemaa põhjatu suurt waimustust. Maaliitlased panewad rongikäigu toime Tartust alates Tarwastu ja Wiljandi kaudu Tallinna ja kõik sotsid ja tööerakondlased poewad sel ajal hirmuga kartulikobastesse, kuna rahwaerakondlased ja taewaliitlased seda sündmust argset pööningu luugiaukudest silmitsewad. Tehakse ka uus riigilaul, mille kolmas salm nii käib:

Kes tuleb rekwireerima,
Meil' seadust ette weerima,
„Maaliit“ ta upekuuti lööb
Ja naerdes püüileiba sööb

Ette astus taewaliit.

Kaardid ei näidanud talle kuigi palju. Teie ei saa palju uuel aastal edasi ütles Kai. Ärge aga maailma asjadesse palju nina toppige, waid walwake selle järele, et taewas ei hakata wabariiki wälja kuulutama. Kuuldawasti jagada kommunistid seal wiimasel ajal ebreaekelseid lendlehti agaralt wälja ja inglite hulgas olla wist üks salatrükikoda käimas! Walitsuse kulul ostetakse hr. Kappile tuline wanker, aga enne seda raiutakse kõik telefoni postid tee äärest maha. Wõib olla, et taewaliit laseb selle aasta jooksul ka Peetruse ametist lahti ja määrab ta koha

peale prohwet Maltsweti. Peetrusel olla kalduwusi juutide poolehoidmise suhtes märgata ja kahtlustatakse Tallinna suurkaupmeest Goldmanni, et ta wanakesele tubli summa meeleheaks on maksnud. Juba mitmele korrale on Adam ja Eewa palunud oma asja läbiwaatamisele wõtta. Nad toonitawad, et ingel nad ülekohtusel wiisil paradiisist wälja ajanud. Et enne wastawat erakonda ei olnud, siis jäi see kaebtus ikka Kalewi alla. Tänewu aasta tulla see asi taewaliidu erakonnas arutusele. Et tulewase ilma põhiseadus puudulik ja wananenud, siis teeb taewaliit tänewu selle põhiseaduse ümber. Nagu kõrwalt kuuldu, jääda tulewikus taewas eraalgatus maksma, aga marodöörimisele tahetakse mõnesugused piirid panna, et inglid oma tiwasulgi ära ei müüks, mille hind nüüdsel ajal meeletult tõusnud.

Rahwaerakonnal on 1920. aastal laialdased ülesanded, nagu kaardid seda selgesti näitasid. Neil tuleb veel rohkem pahemale ja paremale poole kõikuda, mille läbi tähendatud erakonna liikmed Asutawa Kogu istumistel kange merehaiguse saawad. Saali põrand reostatakse selle läbi ära. Birki ja Tõnissoni ristsugutus püüab wahete wahel liimist lahti minna, aga tagapinkides istuwad isandad, nagu Ploompuu, Reintam, Westholm jt. hoiawad ta õladega koos. Rahwaerakonna liikmetele tehakse mettallist rinnamärgid, millel Tõnissoni kuju peal. Sellel on allkirjaks:

Sa oled meie pea, meie pea —

Su koot on meie terwisele nii hea, nii hea!

Tööerakonnale ei kuulutanud kaardid mingit head. Mainitud erakond jääb pankrotti. Kõik mõisad on tööerakonna käes ja nüüd ei suuda need normiwilja ära maksta. Walitsus ostab normiwilja tööerakonna kulul ja toidab niiwiisi rahwast. Kõik mõisawalitsejad astuwad erakonnast wälja ja ei maksa oma teatud igakuuset maksu „Waba Maa“ heaks (üks lammas kuus) mitte ära. Rahaminister Kukkk saab ametist lahti ja juudid määrawad talle Sibulakülasse priikorteri ja eluaegse pintsi. Juunikuuks paneb erakond üleriiklise kelmide näituse toime. Esimese auhinna wääriliseks arwatakse hr. Pluhtmann.

Sotsialdemokratidele ei saa midagi kindlat ette ütelda. Kui nad hoolega wana taktikat edasi ajawad, siis wõib nende käsi nii kui na käia. Peaasi: See parem käsi ei tohi teada, mis pahem teeb. Asutawas Kogus wõitle sündisti marodööride ja külakurnajate wastu, aga eraelus ütles: meie ei pea kedagi halwemaks — kõik inimesed on wennad. Asutawas Kogus wõitle kõrgete inimliste põhjused pärast, aga uulitsale tulles sõima korrapidaja wiisakasti läbi. Iga sotsialdemokrat peab aasta jooksul kas O. Petersoni wõi E. Kewendi käest näitleja kursuse wõtma, et ta igal ajal oskab õiget nägu

teha ja näidata. Erakonna juht K. Ast tahab aasta jooksul rea ettelugemisi ära pidada, kus aumõiste põhjalikult ära seletatakse. Pittlikult näitab seda hra Oinas.

Sotsialrewolutsionärid loobuvad wististi Asutawa Kogu tegewusest. Herra Semper loeb oma Perriotti Lindenise ette ja hr. Kruus kogub pealinna alewites korwiga arupärimisi, mida Asutawale Kogule wõiks ette panna, mida see aga harjunud kombel tagasi lükkab. Hr. Rajdsepp uurib aasta läbi neid hapnikka ja wedelikka, mis inimese keha enesest wälja heidab, sest ta tahab nendest asjadest suurepäralise töö kirjutada pealkirja all: „Tilgad ja piisad,“ mis igaühe suu ja muu tilkuma paneb.

Nagu sellest lühikesest ettekuulutusest näha, walitseb ka läbi uue aasta crakondades kibe töö ja talitus.

Ja üks sellest ole meie noorele riigile aina kasu!

Wihulaine.

Kabaré.

Landesweer ja Walge wanka
Krakowjak ehk Kitajanka
Puujala puskar, samagonka
Meie aja eht seosonka.

Esimesed kiired jooksma
Teisa Narwas kanged tantsma
Kolmas Nõmmes kuulsaks saanud
Tähtsad ninad teda joonud.

Pagunid, mis hiilgwad kuldselt,
Ristid, rahad lõikwad õndselt
Nõõbid, linnid pühalt Jürilt
Saadud mõista, kangelt jooksult.

Narwa neiud nende ümber
Nii kui kärbsed, kus mee ämber
Lipitsewad, kipitsewad
Põhja paberi sepitsewad.

Wanka kerge, kärmas tantsma
Selle eest ka hoolas maksma
Judenitsid tal taskus hulga
Miska täitwad neiu punga.

Eesti poisid neist ei hooli,
Nad ei pruugi nende kooli,
Mis wõib hukka saata ihu,
Teha kaua aega kihu.

Pime aed ja peatänaw,
Turuplats ehk Wiru wäraw,
Täis on Petrograadi waatjaid
Ja ka lubjekarwa saatjaid.

Tankid, autod, raudteerongid,
Mis ju olid nende wangid,
Pääsenud see suurest waewast
Näinud Petrogradi taewast.

Nüüd on walge wanka waba,
Teda punakaart ei taba,
Sest ju Eesti sõdur walwab,
Teda ligi tulles salwab.

Elu aset sisse säeb
Eesti talwe unel jääb
Wälja puhk'ma kallist keha,
Mis saand torni otsa näha.

Eesti sõdur lihtne mees
Harjund külma, sõja sees,
See wõib kaitsta oma piiri,
Hoida otse riigitiüri.

Millal jõudwad siis kord-ajad,
Et saaks alla wanka jalad,
Maksaks jälle tema paber,
Wõtaks wastu iga naaber.

Aga kõik wist kustund, kadund
Parun, wanka, landesweer,
Kes kõik tsaari trooni nõudnud,
Mis ei ihkand meie leer.

Narwa lubjekarwa näod,
Kellel meeldiwad need teod,
Armud heitwad nende peale,
Suud weel andwad nende käele.

Puujala Jürka jäme mees,
Kelle samogon neil ees,
Wõllaotsa Jaan ka seal
Sahkerduse äri peal.

Taewaliidust tema lahkund,
Pätsu pappa juurde tõtnud,
Sest seal kindlam seljatugi,
Ei ka keegi peale trügi.

Kus nüüd jäänud kõrtsi kamber
Paksu Jürka wiina ämber,
Irened, Mannid kuntru daamed,
Mis tal lõiwad pea reklaamet.

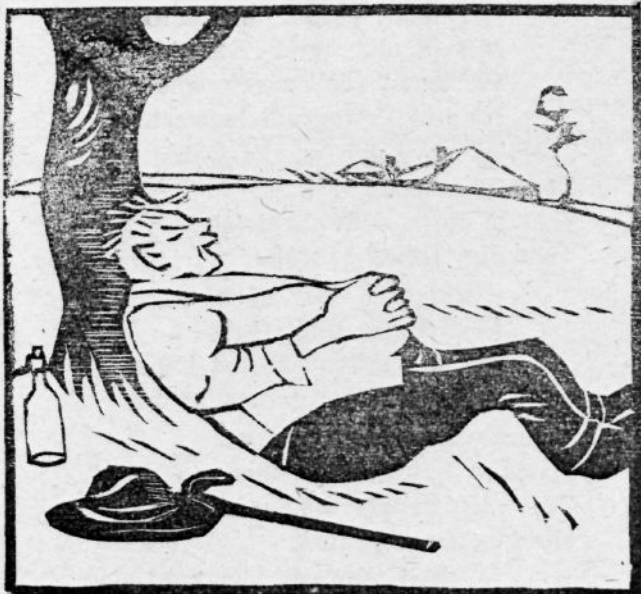
Hansu-Mäe-Oti.

Joonas.

Kooliõpetaja seletab Joonase lugu. Äkitse küsib üks poiss waele:

„Kuidas Joonas walaskala kõhtu sai pugeda, kui walaskala kõri, nagu meie hiljuti õppisime, on nii kitsas, et sealt inimene läbi ei pääse?“

„Joonas oli juut, — wastas kooliõpetaja, — aga juut pääseb läbi igalt poolt!“ Pommi.

Kudas elektrit walmistakse.

(Õpetlik pilt elektritarvitajatele).

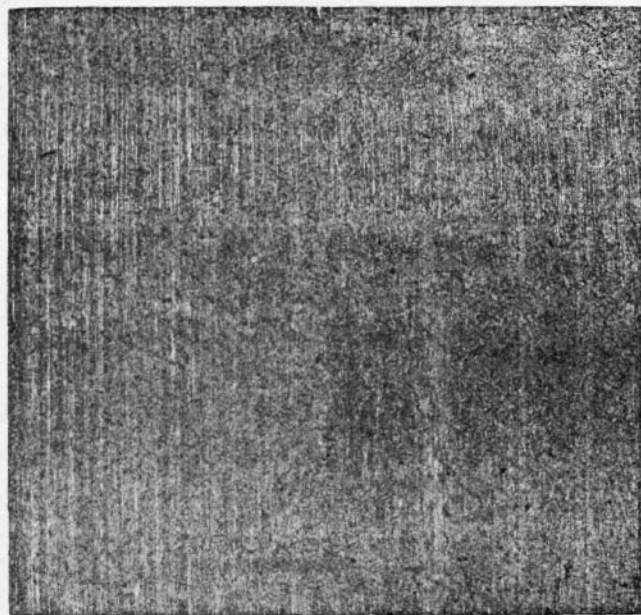
1) Suwel minnakse linnast elektrijaamast kaugemale wälja rohelisesse ja heidetakse puu wilusse puhkama.

2) Sügisel, kui hea ree tee, saadetakse walitsuse poolt wolnik metsa, kes paremad puud wälja walib, maha laseb raiuda ja hea taskuraha eest mõnele hangeldajale maha müüb. Pahematele puudele löödakse kutseleht külge, et ta peab sel ja sel kuupäewal elektrijaama ilmuma.

3) Kui puud aga siiski kutse peale ei ilmu, siis wõetakse erakorralised abinõud tarwitusele ja rekwireeritakse puude omanikkudelt kõik ülearused puude tagawarad.

4) Ja siis saab niisugust elektrit, mis pimedä ka ära pimestab.

Teenija ausus.

Hommiikul, põrandariideid wälja kloppides, leidis Roosi, proua Mudaniku teenija, kahekümne-wiie margalise paberi ja ruttas seda oma prouale kätte andma.

„Niisuguse aususe eest, — ütles proua, — jäta see raha omale ja ole ka edaspidi nii aus tüdruk.“

Ühel päewal kadus proual hõbe rahakott ära. Küll otsis ta teda järele, ajas kõik korteri segamini, aga kotti ei leidnud kusagil. Wii-maks küsib ta Roosi käest: „Roosi, kas sa ei ole näinud minu rahakotti?“

„Jah, — wastas Roosi, ma leidsin selle laua alt, aga jätsin omale oma aususe eest.“

Tommi.

Wäike spiritismuse plit alkoholi vastu wõitlejatele walitsuse isandatele mälestuseks.

Sa seisa smirna, ära seleta—ma ei ole lihtne joodik, waid riigiteenijal...

Naised nagu nad on.

Plikake koolipõlwes: on kui kinnitatud kiri, mille eest kindel wastutus, et ta kaduma ei läheks.

Neiu: On kui harilik kiri ühekordse margiga; Mis kui õnnestab, küll õieti kätte läheb. Juhtub ka, et ta kaduma läheb ehk tsensor mõned read punase pulgaga maha tõmbab.

Adressat saab ta kätte aga ikka kinniselt, Kuigi tsensor ta lahti wõtnud on. Mõnd eksemplari wõib ka lahtise kaardiga wõrrelda, mida igaüks, kelle kätte ta juhtub, lugeda wõib, kuni ta omanikule kätte läheb.

Wana piiga: On kui kiri, mis posti pääle seisma jäänud: mida igaüks waatab ja wiskab, kuid lugemiseks pole kellegil lusti.

Lahatud naine: On kui kiri, mis wõõra adressi pääle saadetud ja mida wõõras kogemata lahti wõtnud. Lugeses ei saa ta aga selle mõttest aru, ja arwab paremaks seda tarwitamata paberite hulgas edasi toimetada

Naine nõnda ütelda „õnnelikus abielus“: On kui kiri, mis õigel ajal kätte saadud; Mida siis huwitusega loeti ja mis nüüd pakis seisab, mida tema omanik wähest tuulutab ja loeb, kui tal igaw on.

D-d.

Lugu, mille sarnaseid palju.

Et inimesed, kes kawalusega teistelt inimestelt wagunite wiisi raha kokku on riisunud, wõimatamad ihnsad on, seda teab igaüks, kuid siiski jutustan ma ühe loo, mis seda wäidet kinnitada aitab. Ma jutustan teile Penni Priidust. See lugu on meie päiwil tõesti sündinud ja sellepärast täiesti uskumisewääriline.

Penni Priidu oli mitmekordne miljonär, kuid siiski elas ta kehwevalt kui wiimane kerjus. Tal olid kuurid ja keldrid igasugust rahaseemet täis, kuid ta wõis enne päewade wiisi söömata ja joomata olla, et kui ta sealt penni wälja andis.

Raha oli nii palju, et Penni Priidu seda kaks nädalat kaalus, kuid siiski ära kaaluda ei jõudnud. See ei ole mitte liialdus, waid sula tõsi.

Päewal käis Priidu majasid mööda kerjamas ja õhtul müüs ta wärskemad leiwatükid ja muu kraami, mille eest raha wõis saada, maha.

Linna koerad olid Priidu kõige kurjemad waenlased, sest Priidu kiskus tihtilugu nende eest lihakondid ära.

Priidu sõi ainult kõige alawaärtuslisemat toitu. Ta maiusroog oli poolmäda sealihä tükki. Seda sealihä tükki sõi ta suurtel pühadel. Ta tegi niiviisi: sidus lihatükile paela taha ja kinnitas paela otsa uksekonksu külge. Siis hammustas ta suutäie tahket leiba ja neelas lihatüki alla. Siis jõi ta wett peale ja kui kõht täis sai, tõmbas ta nõõripidi lihatüki jälle wälja.

Õhtut sõi ta ikka kusagil söögimaja ukse taga, kust praelõhna wälja hoowas ja siis oli tal niisugune tundmus, nagu ei sööks ta mitte kuiwanud leiwakoorukest, waid magust lamba- ja seapraadi.

Kord kuulis Priidu, et riik tahab waranduste pealt maksu wõtma hakata.

Priidu kohkus hirmsasti ära ja, et maksust pääseda, otsustas oma elu lõpetada, sest ta oli Eesti rahamees ja Eesti rahamees armastab oma raha rohkem kui elu.

Priidu mõtles kaua, missugusel teel oma elu lõpetada ja jõudis wiimaks otsusele, omale kuuli pähe lasta.

Kuid kust saada rewolwrit? Muidu ei anna keegi ja osta — siis on waja raha wälja anda. See ei lähe.

Aga ülespuua? Ja, see juba läheb. See on kena asi. . . Aga nõõr? . . . Mis maksab praegu süld nõõri? Kümnest margast ei ole juttugi! . . . Kakskümmend marka. Wõi veel rohkem. Sa helde aeg! Nii palju raha nõõritüki eest! Ei see ei lähe. Raha ei wõi wälja anda. . . Aga uputada? . . . Siin ei ole mingisugust kulu. Hüppa wette ja prassai! . . . Aga kuhu sa hüppad, kõik jõed, järwed on jääs. Ise ei jõua auku sisse raiuda ja pead teise kutsuma. Aga egas' teine sulle muidu tule auku

raiuma. . . Nõuab oma wiis marka ikka! . . . Wiis marka? . . . Kas sa hull peast oled! See on ju terve warandus! . . . Ei niisugune asi ei lähe! . . .

Aga kui ette kätte wõtta ja ennast rongi alla heita? . . . Ratas kärstab pea otsast ära ja oled maksust waba. . . Aga kui ta ei kärista ja ainult haawab? . . . Siis wiiakse haigemajasse ja maksa weel arsti ja haigemaja kulud. Waat sul siis piraskat! Ei see nali ei ole kellegi nali. . .

Ja Priidu kaalus kõik tapmise wõimalused läbi ja leidis, et ilma kuludeta surra ei saa.

Nüüd ei wõi ta elada ja ei wõi ka surra.

Mis teha?

Niisugune on jutt Penni Priidust ja niisugusid Penni Priidusid ei ole mitte üks, waid kõik Eesti miljonärid on niisugused. Gori

Radio teated Silgulinna ja Pärnust.

(Suslaga toodud.)

Insener Wiigand, kes seni ajani selle kallal töötas, et telegrafipostide urisemist ära kaotada, juurdleb nüüd selle kallal, kudas toakorade haukumist ära wõõrutada. Ka on tal nõu piipu wälja arwata, mis tubakata põleks ja tubakat, mis ilma piibuta suitseks. Siis kawatseb ta urisewatest telegrafi postidest orel-leierkasti kokku seadida, millega Tiitmann Lyoni aastalaadale mängima läheks. Kuulujutt, nagu oleks Wiigand taldadeta saapad ja paberist särgi wälja arwanud, ei ole õige.

Igatahes aga loodab Silgulinna publikdumm Wiigandilt palju ajakohaseid uudiseid ja ülesleidusi.

Tahame loota, et Silgulinna Edison lootajaid mitte ei peta nende lootustes.

*

Silgulinna kuulus naiste arst Dr. Kukk, kes abitarwitajate naiste ringkonnas heas kuulsuses on, olla suurepäralise arstiteaduslise raamatu kokku seadinud. Raamatu nimi on: „Mis pärast ühe täiswerd India kuke ja Eesti kana mesinädalad munade pühadega ei lõpe?“

Raamatus olla muu seas ka wäga tarka mõtteteadust.

Nimelt olla seal ära seletatud, et 420 kehasoojuse juures inimese elu sugugi hädaohus ei ole, sest wäike raudahi wõib mitu sada kraadi palawust wälja kannatada ja inimene on ju palju kallim kui üks wiierublane raudahi.

Kas see kuulujutt õige on wõi ei on alles teadmata, kuid me küll ei usu, et lugupeetud doktori herra seda kirjutanud oleks, olgugi, et ta kirjutada ikka wist mõistab. (Mõistab, mõistab! . . . Toimetuse märkus).

Silgulinu, kui wana terwisewee koht ei ole oma kuulsust ka praegugi weel kaotanud. Siin

arstiwad paljud, kes sõjateenistusesse kõlbmatad oma terwist.

Peaasjalikult on siia kokku kogunud kõik haiged, kes paistetuse all kannatawad.

Ned waesekesed on päris halatsemise wäärilised. Mõned neist on nii paistetunud, et westinööbid enam kõhu peale kinni ei anna.

Wanad naised räägiwad küll, et see polla muud kui liig rasw ja selle wastu oleks hea abinõu kaewikute mudawannid, kuid mine sa pane wana naiste suu kinni — need on ju igawesed tühjajutu masinad. See on igale ühele teada.

*

Endine elaw kinoplakat, tsonimütsiga Aleks olla maaliitlaste poolt tulewase riigi presidendi kandidadiks walitud.

Siinsed maaliitlased usuwad kindlasti, et Aleks oma „kandidadi“ läbi wiib.

Kuulujutt, nagu oleks Aleks kunstiministeeriumist 3500 mrk. autasu saanud, ei ole õige.

*

Siinsed, lõigatud ja lõikamata juudid ja rahamehed: Amende, Abras, Klein, Leesment, Paju, Mik, Sirmann, Lewin, Krakusen, Tõlp ja teised kawatsewad, nagu kuulda, raha kokku panna ja sõduritele Lihawõtteks kaks pühade kaarti saata.

*

Hiljuti olla Paasi kohwimajas ühte isikut nähtud, kes tassi kohwi joonud. See enne nägemata asi sünnitanud Pärnus suurt kõmu.

*

Kindlate andmete põhjal wõime teatada, et Pärnu kantselei ja büroo teenijate arw ei ole linna elanikkude arwust suurem. Gori.

Kus on suhkur?

Kus meie suhkur on, kas tead?
Tal merepõhjas aidad head,
haikala seal onni wahimees,
püss seljas seisab ukse ees.
Ei teda sealt me enam näe,
kas olgu wiimne häda käe.
Ja Tallinnas ka juudiait
ei anna teda wälja, mait,
waid ootab hinda paremat,
kui mitte küll meil karemat
ei tõuse kõrgelt ülewalt,
kes päästaks meid ju häda alt.
Kui läheb lahti teatud piir,
siis suhkrul ees on parem tiir:
ta üle, noh, Narowast läeb
ja juut see jälle raha näeb;
meie keldrisse ta kaob nüüd
ja tuulde kajab meie hüüd!

Sinepi Siim.

Laul „ninadele“.

Oi, oi, oo! ja ai, ai, aa, —
Küll on hea see Eestimaa!
Juudid hulgal esinewad,
Tallinnasse pesinewad,
hangeldawad, ostwad maju
(eks neil ole tore aju)
terwes linnas hulgal kokku,
lööwad oma keskel lokku,
meelitawad Eesti sokku,
pärast näitawad, kuid tokku.
Jaa! Meid palju uudistatud,
nüüd weel saame juudistatud:
Waimer wai, see kuld, see kuld
südamesse walab tuld!
Sest kui sa muidu ei jaksa —
iga ukse taga maksa:
uks läeb lahti sedamaid,
ja mis soowisid, ka said!
Igal pool on ootmas, näed,
wälja sirutatud käed,
muud kui maksa, maksa, maksa,
ja siis mängi kõrget saksa!
Ja kui liputad weel saba,
oled kõigest murest waba.

Sabata.

Imed.

Oi, meie wabariigi sees,
küll sünnib imesi, —
nii et wanarahwas mõttetes,
ei näind sest uneski.

Meil imepeeneks eluteel,
on läinud iga saks —
neil kõneaineks Eesti keel,
siiski käib weel „liks ja laks“.

Ja paljud, kellel sülda wiis,
on püksi wärwel lai —
neile pühadeks, — oh kuidas siis
ka kinki tehtud sai!

Weel sagedasti juhtubki,
et mõni surelik
noh, arwab kodu pikali,
ma pole suurelik.

Kui tahad olla wahest ka
weidi otsekohene —
paar päewa läheb mööda ja
sa enam ei muhele!

August Brawó.

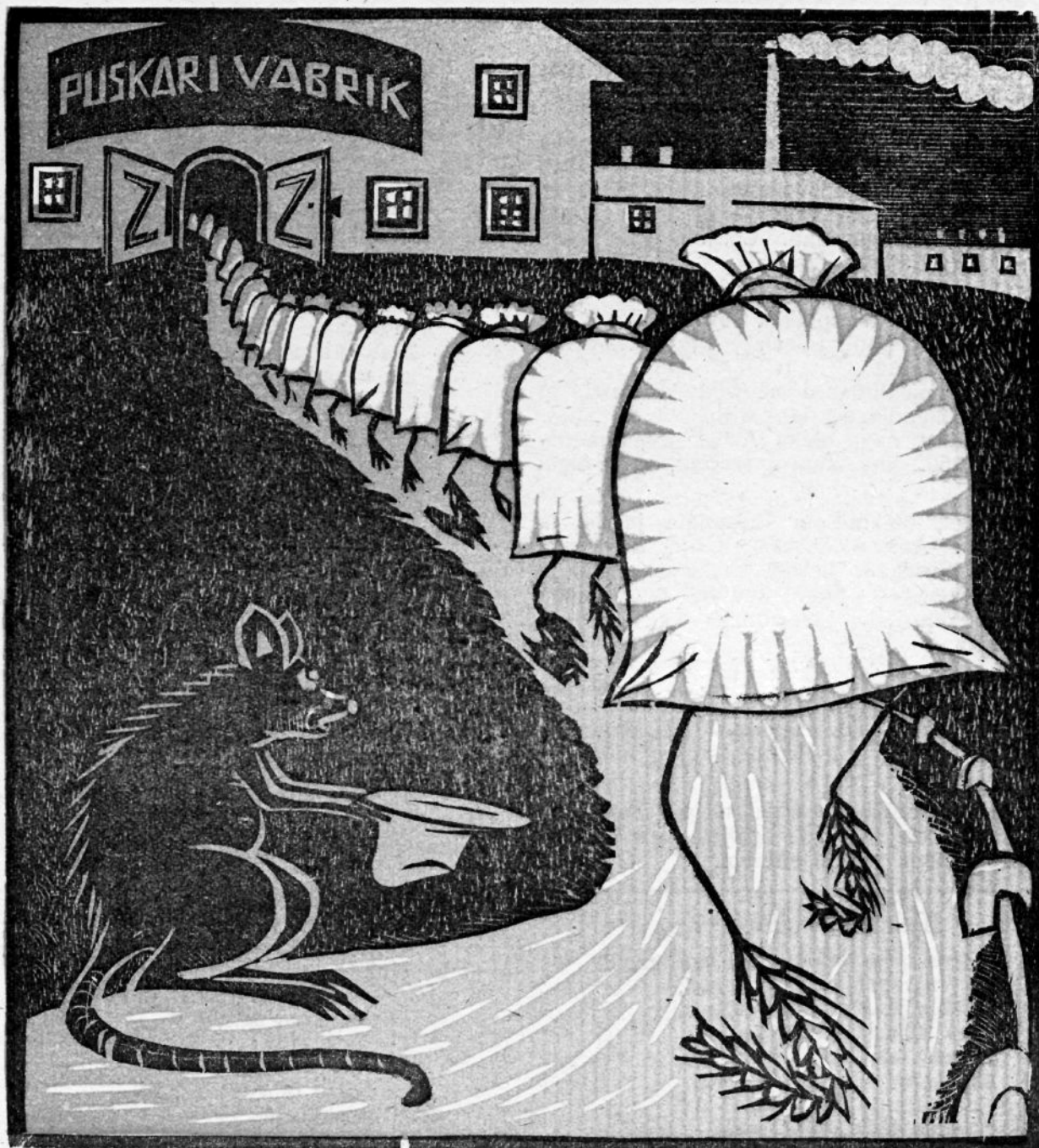
Woorimehe loogika.

— „See on häbematus — „Walwajast“
siia — 80 marka.“

— „Noo jah noh. . . hobu maksab 10.000,
kummi rehwid 8000 — alla 80 marka ei wõi
teil saksad looka ka peale panna. . .“

A. Tammo.

Näha on aga näppu ei saa.

Крыса: „Andke mulle waeesele toitlusministriile ka mõni tera, mul tshekileib päris otsakorral!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 49 ilmub laupäeval, 24. jaanuaril.

Ilmub „Teaduse“ kirjastusel. Wast. toim. Gori-Tõnisson. Trükitud sekwestreeritud B. Mäns'i trükikojas, Tallinnas.